

“Molitev kot bitje srca”

Če zares želiš biti spokorna duša — spokorna in vesela —, moraš bolj kot vse drugo braniti svoj dnevni čas molitve — zaupne, velikodušne, neprekinjene molitve — in prizadevati si moraš, da to ne bo kar na vrat na nos, temveč ob določeni uri, če je le mogoče. Ne popuščaj v teh podrobnostih. Bodi suženj tega vsakodnevnega češčenja Boga in zagotavljam ti, da boš čutil nenehno veselje. (Brazda, 994)

9. december

Kako je kaj s tvojim molitvenim življenjem? Ne občutiš včasih čez dan po trebe po mirnem pogovoru z Njim? Ali mu ne rečeš: Kasneje ti bom povedal, potem se bom o tem pogovarjal s teboj?

V teh trenutkih, izrecno posvečenih pogovoru z Gospodom, se srce razkrije, volja se utrdi, razum — s pomočjo milosti —, napolni človeške resničnosti z nadnaravnimi. Sadovi tega bodo jasni, praktični sklepi, da se boš bolje obnašal, da boš obziren in ljubezniv z vsemi, da se boš trudil na vso moč — kot dobri športniki —, v tem krščanskem boju za ljubezen in mir.

Molitev postane nekaj stalnega, kot bitje srca, kot utrip. Brez te božje navzočnosti ni kontemplativnega

življenja. Brez kontemplativnega življenja pa je delovanje za Kristusa kaj malo vredno, saj se zaman trudijo zidarji, če Bog ne zida hiše.

Za to, da bi se posvečeval navadni kristjan — ki ni redovnik, ki se ne oddaljuje od sveta, ker je svet kraj, kjer se srečuje s Kristusom —, ne potrebuje posebne- ga oblačila ali razpoznavnih znamenj. Znaki za to so notranji: stalna božja navzočnost in duh mrtvičenja. Pravzaprav le eno, saj mrtvičenje ni nič drugega kot molitev čutov. (*Jezus prihaja mimo*, 8-9)